

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Karel KULT - STAVO, s. r. o.,** se sídlem Sadová 715, Rtyně v Podkrkonoší, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUKHK-8867/DS/2016/SR, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2017, č. j. 30 A 105/2016 – 37,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 30. 12. 2014 nezjištěný řidič motorového vozidla, jehož provozovatelem je žalobkyně, překročil v obci Vlčkovice v Podkrkonoší nejvyšší povolenou rychlost jízdy o 11 km/hod (po odečtení odchylky měření). Žalobkyně byla rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 6. 2016, č. j. ODP/50203-2016/dum 11274-2015/dum, shledána vinnou ze spáchání

správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění, byla jí uložena pokuta ve výši 1500 Kč, neboť jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí poté Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud předně konstatoval, že od 7. 11. 2014 se na odpovědnost provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení o zániku odpovědnosti dle § 125e odst. 3 téhož zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti končí uplynutím čtyř let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán, tedy až 30. 12. 2018, v posuzované věci byla rovněž splněna druhá podmínka, a to zahájení řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o správním deliktu dozvěděl. K námitce nekonání ústního jednání krajský soud uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 8 As 10/2015 a 1 As 166/2015) nejsou správní orgány povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě listinných podkladů (oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpis z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace), přičemž žalobkyně se opakovaně mohla s podklady seznámit a vyjádřit se k nim, možnosti nicméně nevyužila. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015 se týká povinnosti správního orgánu vyrozumět účastníky řízení o konání dokazování mimo ústní jednání, nikoli povinnosti konat ústní jednání. Správní orgán prvního stupně žalobkyni o konání dokazování mimo ústní jednání v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu řádně a včas vyrozuměl. Ohledně zákonnosti zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla krajský soud uzavřel, že správní orgán prvního stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

[3] Krajský soud dále zamítl jako nedůvodnou námitku týkající se nedostatečného popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vymezení místa spáchání správního deliktu je dle krajského soudu dostatečné, neboť společně s časem a způsobem spáchání přestupku správní orgán konkretizoval skutek tak, že nemohl být nijak zaměněn (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 291/2014). V posuzované věci se jednalo o poměrně krátký úsek, dlouhý přibližně 1,3 km. Ve výroku byl uveden název obce, číslo silnice, směr, kterým motorové vozidlo jelo, a informace o platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Krajský soud nadto upozornil, že žalobkyně měla možnost nedostatek ve vymezení místa spáchání skutku namítat již ve správním řízení.

[4] K námitce protiústavnosti zákonné úpravy správního deliktu provozovatele vozidla krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 128/2015 uzavřel, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti obstojí. Nepovažoval proto za důvodné řízení do rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 přerušit.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že závěr krajského soudu stran určitosti vymezení místa popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 2 As 111/2015 a sp. zn. 9 As 80/2014), dle které musí být místo určeno s takovou přesností, aby bylo přezkoumatelné, zda jsou dány skutkové okolnosti odůvodňující zvolenou právní kvalifikaci. V posuzované věci je specifikace místa spáchání deliktu (označením silnice a názvem obce) nedostatečná, neboť z ní vyplývá, že k předmětnému jednání mohlo dojít kdekoli v úseku, kde pozemní komunikace II/307 prochází obcí Choustníkovo Hradiště. Předmětný úsek je dlouhý 2,2 km, a není tak zřejmé, zda k deliktu došlo v nezastavěné části obce, nebo v jejím centru, kde jsou přechody pro chodce, školy, chodci a děti. Podle stěžovatelky lze předpokládat, že úprava nejvyšší povolené rychlosti v obci je značně rozdílná; v centru obce bývá povolena nižší rychlost než na okraji obce v polích. Stěžovatelka má za to, že v úseku, kde pozemní komunikace II/307 prochází obcí Choustníkovo Hradiště, jsou úseky, ve kterých je povoleno jet rychlostí 70 km/hod, což dokládá snímky z internetové stránky mapy.cz. Na přesném popisu místa spáchání skutku rovněž záleží naplnění materiální stránky přestupku. Jízda rychlostí 64 km/hod pouhý jeden metr před dopravním značením označujícím konec obce dle stěžovatelky definiční znaky přestupku nenaplňuje. Stěžovatelka rovněž upozorňuje, že krajský soud v rozporu s jejím tvrzením v žalobě a bez provedení řádného dokazování dospěl k závěru, že předmětný úsek silnice v obci Choustníkovo Hradiště je dlouhý 1,3 km. Nejedná se však o pochybení, které by bylo podstatné pro posouzení věci.

[6] Stěžovatelka dále namítá protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť stanovuje provozovateli vozidla objektivně nesplnitelnou povinnost a nepřímo jej trestá za odepření výpovědi. Krajský soud měl dle stěžovatelky řízení o žalobě přerušit do rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16, námitku protiústavnosti však s pouhým odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zamítl jako nedůvodnou. Zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[7] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla

podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 222/2017 – 44, řízení o kasační stížnosti stěžovatelky přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Při předběžném posouzení kasační stížnosti totiž shledal, že klíčovou pro posouzení věci samé je otázka ústavnosti § 125f odst. 1 silničního zákona. Tato otázka byla dne 8. 4. 2016 v typově obdobném případě předložena Ústavnímu soudu Krajským soudem v Ostravě postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

[10] Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na www.usoud.cz), návrh Krajského soudu v Ostravě zamítl, odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s., že se v řízení pokračuje.

[11] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda nepřerušení řízení ze strany krajského soudu z důvodu probíhajícího řízení před Ústavním soudem je vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci a pro kterou by měl být napadený rozsudek zrušen. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je pouze na krajském soudu, zda v případě probíhajícího řízení, které může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé, řízení přeruší a vyčká výsledku předmětného řízení, nebo zda posoudí spornou otázku sám s rizikem, že jeho rozhodnutí může být následně popřeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 115/2016 – 23, publ. pod č. 3608/2017 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). V posuzované věci se krajský soud rozhodl následovat předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32) a námitku protiústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla posoudil jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud tak postup krajského soudu nezákonným neshledal [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[13] Ústavní soud ve výše citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 dospěl k závěru, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nepředstavuje zásah do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny, není v rozporu se zásadou presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, ani s právem jednotlivce odepřít výpověď zaručeného čl. 37 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy (blíže viz citovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Námitka stěžovatelky týkající se protiústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla z důvodu, že stanoví objektivně nesplnitelnou povinnost a nepřímo provozovatele vozidla trestá za odepření výpovědi, je s ohledem na citovaný nález Ústavního soudu nedůvodná [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[14] Námitka, že specifikace místa spáchání skutku ve výroku je nedostatečná, neboť z ní nelze dovodit, kde přesně v rámci dvoukilometrového úseku, kde silnice II/307 prochází obcí Choustníkovo Hradiště, k předmětnému jednání došlo, je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti vznáší zcela nový argument, a to, že v úseku, kde komunikace II/307 prochází obcí Choustníkovo Hradiště, jsou úseky, ve kterých je povoleno jet rychlostí 70 km/hod, k čemuž dokládá fotografie a výseky z mapy. Dále namítá, že předmětný úsek v obci Choustníkovo Hradiště je dlouhý 2,2 km, a nikoli 1,3 km, jak uvedl krajský soud. Má-li stěžovatelka za to, že se předmětný skutek stal v obci Choustníkovo Hradiště, a nikoli v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jedná se o zcela zásadní tvrzení, které měla a mohla uvést již v řízení před krajským soudem. V žalobě však pouze obecně argumentovala tím, že (blíže neurčený) úsek byl dlouhý 2,2 km a že v daném místě musela být stanovena rychlost 70 km/hod. Krajskému soudu tak nelze vytýkat, že možnost spáchání skutku v obci Choustníkovo Hradiště neposuzoval. Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl námitkou blíže zabývat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu